

digste vil være, at disse Konsulenter afløses af egentlige Embedsmænd, blandt andet af Hensyn til deres Virksomhed, af Hensyn til deres Pension og mange andre Grunde. Men naar dette ikke er sket endnu og ikke kan ske her paa Finansloven og ikke vil ske, selv om dette Ændringsforslag, jeg her har stillet, bliver forkastet, saa er Grunden jo netop den, at vi lige for nylig have faaet vedtaget et Lovforslag om Nedsættelse af en Kommission, der skal overveje alt, hvad der vedrører Statens civile Sundhedsvæsen, derunder ogsaa disse Forhold. Jeg tvivler ikke paa, at denne Kommission som et Led i sit Arbejde, muligvis som et af de allerførste Led i sit Arbejde, vil fremkomme med Forslag om, at Konsulenterne, der jo ere midlertidige Embedsmænd, skulle afløses af faste Embedsmænd, men for Øjeblikket ligger dette Spørgsmaal jo slet ikke for. Vi have allesammen vistnok med fuld Enstemmighed været enige om at lægge Forberedelsen af en Forandring paa dette Omraade i den nu vedtagne Kommissions Haand, og der tror jeg, det vilde være rigtigt at lade det ligge. Nogen skulde være kommen, medens vi havde Ædruelighedskommissionen, og villet gribe ind i dens Virksomhed, saa skulde vi straks have hørt en kraftig Protest fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Men det forekommer mig, at det maa være lige saa urigtigt og lige saa urimeligt, om man gennem at nægte en ellers vel begrundet Forhøjelse af et Honorar vil gribe ind i den paatænkte Kommissions Virksomhed, derved at man begrunder sin Modstand paa, at disse Konsulenter endnu ikke ere selvstændige Embedsmænd.

Ja, det er, saa vidt jeg ser, alt, hvad jeg har at bemærke vedrørende de Ændringsforslag, jeg har stillet, idet jeg altsaa takker det høje Udvalg for dets Stilling til dem. Dog har jeg endnu noget at sige i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte.

Det ærede Medlem mente, saa vidt jeg forstod ham, at man maatte komme noget videre i Henseende til Fangeres Undervisning. Jeg tror ikke, at man saa let kommer videre, end man vil komme gennem det Forslag, jeg har stillet, og jeg vil i den Henseende, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale, gerne bede det høje Ting erindre, at det nu en Gang er saaledes, at disse Strafanstalter ikke

ere Skoler eller Undervisningsanstalter, men Strafanstalter, og at de Hensyn, som Straffens Udstaaelse kræver, selvfølgelig maa gaa forud. Dernæst vil jeg erindre om, hvad jeg vistnok ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at udtale her, at de Folk, der komme i disse Straffeanstalter, i alt Fald de allerfleste af dem, ere ikke Personer, som ingen Skoleundervisning have faaet; de ere allesammen Folk, som have gennemgaaet i alt Fald Folkeskolen. Hvad der gennem Undervisningen i Anstalterne kan blive Spørgsmaal om, synes mig da nærmest at kunne blive en Vedligeholdelse og muligvis Supplering af det, de tidligere have lært.

Det ærede Medlem spurgte mig, i hvilket Omfang den Erstatning, som ifølge et af mig stillet Ændringsforslag ydes til Crome & Goldschmidts Fabrikker for den Arbejdstid, de maa miste gennem den udvidede Undervisning, staar til den Betaling, Crome & Goldschmidts Fabrikker yde. Jeg er ikke i Stand til paa staaende Fod at svare det ærede Medlem paa det Spørgsmaal. Det synes mig efter de almindelige Regler, at naar det ærede Medlem vilde have dette Spørgsmaal oplyst, havde Vejen været gennem Samraad i Finansudvalget. Jeg skal imidlertid meget gerne undersøge det og ved Lejlighed, hvis det ærede Medlem ønsker det, give ham Oplysning derom.

Det ærede Medlem ønskede, at den Sangundervisning, der bliver Spørgsmaal om, ikke skulde blive Salmesang; han mente, at det havde vist sig i Strafanstalterne — navnlig var det vistnok paa Vridsløselille —, at Fangerne under Guds-tjenesten gave Anledning til mange Straffe. Jeg vil derom sige, at det forekommer mig ikke, at det er Justitsministerens Sag at blande sig i, hvilke Sange der skal synges under denne Sangundervisning, men at det maa være noget, som afgøres ude paa selve Strafanstalten af de Funktionærer, som have med Sagen at gøre. Jeg synes, at det vilde være en alt for stor Indgriben i Enkeltheder, om Justitsministeriet skulde give Forskrifter for, hvilke Sange eller hvilken Art af Sange der skal synges. Hvorvidt det nu vil blive udelukkende eller særlig Salmesang, skal jeg lade være usagt; det maa jeg, mener jeg, overlade til de Folk, som have dermed at gøre, og til Fremtidens Udvikling. Men bestrides kan det jo dog ikke, at vi have ganske overordentlig mange smukke Salmer, som det meget vel kan være opbyggende og opløftende for de paagældende